

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 53515-08-20 צברי נ' פצרוסי סלזר

לפני כבוד השופט רז נבון

התובע:

גיא צברי
בעצמו (עו"ד)

נגד

הנתבעת:

זאירה לוסיה פצרוסי סלזר
ע"י ב"כ עו"ד טלי בן סימון

פסק דין

תביעה כספית והצהרתית על סך 150,000 ש"ח שהוגשה על ידי התובע, עו"ד גיא צברי, כנגד הנתבעת, הגב' זאירה לוסיה פצרוסי סלזר.

א. רקע עובדתי בתמצית:

1. הצדדים להליך מתגוררים בשכונת כרם התימנים שבתל אביב.
2. לכל אחד מן הצדדים היה בזמנים הרלוונטיים לתביעה כלב. לתובע כלב מסוג רטריבר ואילו לנתבעת כלב מסוג כנעני. הכלבים היו תדיר עוינים זה לזה.
3. בשנת 2016 הגיש התובע תביעה כנגד הנתבעת ובן זוגה דאז בת.א. 36095-02-16. במסגרת התביעה תבע התובע פיצוי בסך של 50,000 ₪ בשל כך שכלבם של הנתבעים הסתובב, כך על פי הנטען, ללא זמם וללא רצועה, תוך שנהג להתנפל על כלבו של התובע. ההליך המשפטי הסתיים בהסדר ביום 13 בספטמבר 2016 שעה שהנתבעים שם הסכימו לשלם לתובע סך של 6,000 ₪, זאת מבלי להודות בחבות. ההסדר קיבל תוקף של פסק דין.
4. עניינה של התביעה דכאן באירוע שהתרחש ביום 15 ביולי 2018, שעה שהתובע עבר בשעות הערב עם כלבו בסמוך לביתה של הנתבעת ברחוב יחיא קאפח בשכונה. כפי שיובהר להלן לכל אחד מהצדדים פרשנות משלו לאירוע שהתרחש, ואולם אבאר כבר עתה בקווים כלליים, כי בעת שעבר התובע עם כלבו בסמוך לביתה של הנתבעת, הגיח כלבה של הנתבעת לעברם, החלה התגוששות בין הכלבים ולאחריה עימות בין הנתבעת לבין התובע (להלן: "האירוע").
5. בעקבות אותו האירוע הגיש התובע למחרת היום בקשה למתן צווים האוסרים על הטרדה מאיימת לפי החוק לאיסור הטרדה מאיימת תשס"ב-2001, זאת במסגרת ה"ט 35843-07-18

- שהתנהל בבית משפט זה. הנתבעת לא התנגדה באותה עת למתן צווים האוסרים על יצירת קשר.
6. בעקבות האירוע הגיש התובע עוד באותו הערב תלונה למשטרת ישראל בדבר תקיפתו על ידי הנתבעת. הטיפול המשטירתי הסתיים בחתימה על **הסדר מותנה**, במסגרתו הודתה הנתבעת בתקיפה סתם. הנתבעת שילמה לאוצר המדינה סך של 500 ₪ ופיצוי לנפגע העבירה בסך של 1,000 ₪.
7. בעקבות האירוע (ולאחר שהובהר לו שאין בכוונת המדינה להגיש כתב אישום כנגד הנתבעת), הגיש התובע כנגד הנתבעת קובלנה פלילית בבית משפט השלום בת"א, במסגרת ק"פ 65093-07-18. במסגרת שמיעת הקובלנה הפלילית הודתה הנתבעת (הנאשמת שם) והורשעה בכתב קובלנה מתוקנת בעבירת תקיפה סתם לפי [סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977](#).
8. ביום 20 במאי 2020, גזר כב' השופט איתן קורנהאוזר את דינה של הנתבעת; קבע, כי מדובר בעבירת אלימות ברף נמוך ונוכח מתחם הענישה החליט להטיל עליה מאסר על תנאי למשך שלושה חודשים.
9. ביום 26 באוגוסט 2020, הגיש התובע את התביעה דכאן. המדובר בתביעה כספית ע"ס 150,000 ₪ שהוגשה כנגד הנתבעת, ועניינה אף הוא נוגע לאירוע מיום 15 ביולי 2018 והשלכותיו, כפי שיתואר להלן.
- ב. תמצית טענות התובע:**
10. התובע מתאר בתביעתו את האירוע מיום 15 ביולי 2018. לדבריו הלך ברחוב עם כלבו, ובעת שעבר בסמוך לביתה של הנתבעת הגיח לפתע כלבה של הנתבעת, אשר הסתובב בחופשיות ללא רצועה וזמם, התנפל על כלבו, תקף אותו ונשך אותו.
11. התובע פעל להדוף את כלבה של הנתבעת, שעמדה באותה העת במרחק של כ-20 מטרים ושוחחה עם שכנתה. כששמעה את הנביחות הרמות, החלה הנתבעת מתקרבת לכלבה, פקדה עליו להגיע אליה ותפסה אותו בקולר.
12. הנתבעת השתלטה על כלבה, הכניסה אותו לביתה וחזרה לרחוב. כשזיהתה את התובע היא החלה לצעוק לעברו, לאחר מכן התקרבה אליו, וכשניסה ללכת מן המקום היא המשיכה לצעוק דברים לעברו ולהקניטו.
13. בהמשך, כך טוען התובע, הניפה הנתבעת את ידה השמאלית וחבטה בידיו של התובע; לאחר שדרש ממנה להפסיק היא הניפה את שתי ידיה וחבטה באמצעותן בתובע פעם נוספת, ובהמשך הכתה אותו בידיו בניסיון לשים את ידה על מכשיר הטלפון הנייד שלו שבו הוא צילם את האירוע.
14. התובע טוען, כי למחרת היום, קרי ביום 16 ביולי 2018, התייצבה הנתבעת בלשכת הבריאות המחוזית והגישה תלונת כזב בדבר נשיכה בידי כלבו של התובע, ביודעה כי כך תגרום למתן צו הסגר ובידוד נגד כלבו של התובע.
15. התובע טוען, כי נגרמו לו כאב, סבל ועוגמת נפש כתוצאה ממעשיה של הנתבעת וכי גם דברי הבלע שצעקה הנתבעת ברחוב לעיניהם ההמומות של העוברים והשבים פגעו בשמו הטוב, השפילו אותו ועשו אותו מטרה לבוז, לשנאה וללעג.

16. התובע עותר אפוא למתן סעד הצהרתי המורה, כי כלבו לא נשך את הנתבעת וכי צו משרד הבריאות ניתן על יסוד תלונה כוזבת.

17. עוד עותר התובע לפיצוי כספי בסך של 100,000 ₪ לפי הרכיבים הבאים:

18. 50,000 ₪, עבור לשון הרע בכוונה לפגוע בגין שני אירועים: (1) פגיעה בשמו הטוב של התובע באירוע התקיפה הנטען (2) פגיעה בשמו הטוב של התובע בגין הגשת תלונה כוזבת למשרד הבריאות.

19. 50,000 ₪ עבור כאב, סבל, עוגמת נפש וכל נזק לא ממוני אחר בגין אירוע התקיפה והנשיכה של כלבו בידי הכלב של הנתבעת והן בגין התלונה הכוזבת והנזקים שנגרמו בעקבותיה לתובע ולכלבו.

ג. תמצית טענות הנתבעת:

20. הנתבעת סבורה, כי התנהלותו של התובע גובלת באובססיה של ממש, וכי במשך תקופה ארוכה הוא מנהל כנגדה הליכים משפטיים שונים, כאשר כל חטאה מסתכם בכך, כי היא גרה בסביבת מגוריו של התובע עם כלב שעוין את כלבו.

21. הנתבעת מציינת, כי היא הסכימה לצווים האוסרים על הטרדה מאיימת שעה שממילא לא רצתה את קרבתו של התובע; הסכימה אף להסדר מותנה שימנע הגשת כתב אישום על מנת להיעזב לנפשה, אלא שהתובע לא הסכים ולא ויתר ועמד על הרשעתה בפלילים במסגרת קובלנה פלילית שהגיש. כעת, כך נטען, מנצל התובע את העובדה שהוא עורך דין וגישתו לערכאות קלה (שעה שהיא אינה בת המקום – היא ילידת גואטמלה- ואינה דוברת את השפה העברית על בוריה) והגיש נגדה תביעה על סך של 150,000 ₪.

22. אשר לאירוע טוענת הנתבעת, כי עמדה ושוחחה עם שכנה מחוץ לביתה, וכי לא שמה לב לכך, כי דלת ביתה נותרה סגורה אך לא נעולה; התובע עבר עם כלבו בסמוך למרות שהוא ער לרגישות שיש בין הכלבים; כלבה של הנתבעת שהריח את כלבו של התובע, דחף את הדלת ורץ לעברו, ושני הכלבים תקפו זה את זה.

23. במקום להשתלט על הכלבים היה עסוק התובע בלצלם את האירוע ואילו היא לעומת זאת הפרידה בין הכלבים, ננשכה על ידי כלבו של התובע, תוך שהיא משתלטת על הכלב שלה ומכניסה אותו לביתה.

24. הנתבעת מתארת, כי נבהלה ואף כעסה מכיוון שהתעקשותו של התובע לעבור בסמוך לביתה למרות העוינות בין הכלבים הינה פרובוקציה מיותרת. על כן יצאה מביתה והטיחה בתובע את מה שחשבה על שעשה. זה כל הסיפור לטענתה.

25. הנתבעת כופרת בתקיפתו של התובע; טוענת שלא הכתה אותו, אך מאשרת, כי אכן ניסתה להוציא מידי את מכשיר הטלפון הנייד שלו באמצעותו צילם אותה ללא רשותה.

26. אשר לתלונה למשרד הבריאות – זו לא הייתה כוזבת. כלבו של התובע נשך אותה באצבעה; מכיוון שהתובע אינה משיב לה ולא היה לה ברור האם כלבו מחוסן, נדרשה הגשת תלונה ללשכת הבריאות המחוזית.

ד. המסגרת הדינית:

27. תיק זה התנהל לפני כב' השופטת הבכירה חנה קלוגמן ונקבע לשמיעת הוכחות.
28. נוכח פרישתה הצפויה לגמלאות, הועבר התיק לטיפולו בחודש מרץ 2022.
29. ישיבת ההוכחות התקיימה אתמול, ביום 8 ביוני 2022. בישיבה העידו בעלי הדין (לא הובאו עדים נוספים). לאחר שמיעת העדויות סיכמו הצדדים את טענותיהם בעל פה ומכאן בשלה העת להכרעה.

ה. דיון והכרעה :

30. לאחר עיון בחומר המצוי בתיק ולאחר שמיעת הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, **כי דין התביעה להתקבל בחלקה**, זאת נוכח הטעמים הבאים שיפורטו להלן:
- ה.1. הרשעה בפלילים של הנתבעת מהווה ראיה שלא נסתרה לעניין התקיפה הנטענת :**
31. **סעיף 42א (א) לפקודת הראיות [נוסח חדש]** (להלן: "**פקודת הראיות**") מסדיר את קבילות פסק הדין בהליך פלילי, בהליך אזרחי, לאמור:

"**הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם, יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם אם המורשע או חליפו או מי שאחריותו נובעת מאחריות המורשע, ובכלל זה מי שחב בחובו הפסוק, הוא בעל דין במשפט האזרחי**".

32. היכולת לסתור את אותה ראיה לכאורה הינה מצומצמת והיא מוסדרת **בסעיף 42ג לפקודת הראיות**, לאמור:

"**הוגשה ראיה כאמור בסעיף 42א, לא יהיה המורשע או חליפו או מי שחב בחובו הפסוק רשאי להביא ראיה לסתור, או ראיה שכבר נשמעה או הוגשה במשפט הפלילי, אלא ברשות בית המשפט, מטעמים שיירשמו וכדי למנוע עיוות דין**".

33. שעה שלא ביקש המורשע לסתור הראיה, או שביקש והרשות לא ניתנה לו, משתנה מעמדו הראייתי של פסק הדין והוא הופך מ"ראיה לכאורה", ל – "**ראיה כמעט מכרעת**", ראו, ת"א (מחוזי ת"א) 508/98 – **Underwriting Agency Ltd D.P. Mann נ' מרדכי אילוז** (3.8.2006).

34. בענייננו, לא באה מצד הנתבעת בקשה להביא ראיות לסתור את ההרשעה הפלילית, וממילא שלא הובאו טעמים מיוחדים לסתור את ההרשעה בפלילים, ומכאן שהכרעת הדין וגזר הדין אשר ניתנו כנגד הנתבעת **עולים כדי ראיה שלא נסתרה**. נזכיר גם, כי הכרעת הדין התקבלה על בסיס הודאתה של הנתבעת. נזכיר עוד, כי הודאה דומה ניתנה גם במסגרת ההסדר המותנה שנערך עם משטרת ישראל.

35. מכאן שאין אלא לאמץ את אשר נקבע בגזר הדין, שבו התקבלו עובדות הקובלנה המתוקנת כממצאים שאימץ בית המשפט, לאמור:

"**בהתאם לעובדות הקובלנה המתוקנת, הקובל והנאשמת מתגוררים באותה שכונה, ושניהם בעלי כלבים. ביום 15.7.18 בעת שהקובל טייל עם כלבו בשכונה, הגיח לפתע כלבה של הנאשמת**

אשר הסתובב בחופשיות וללא רוצה וזמם, תקף ונשך את כלבו של הכובל. הקובל ניסה להדוף את כלבה של הנאשמת אשר התקרבה למקום והשתלטה על הכלב, תוך שצעקה לעברו, בין היתר: "מה אתה הולך להגיד שאני... שהוא נשך אותך עוד פעם? יא זין! שקרן!..." הקובל החל ללכת מהמקום, אך הנאשמת התקרבה אליו, הקניטה אותו, קירבה את ידיה, ואף חבטה בידי. הקובל ביקש ממנה להפסיק להכותו, אך הנאשמת חבטה באמצעות ידיה בידי של הקובל פעם נוספת. בהמשך, הבחינה הנאשמת כי הקובל אוחז במכשיר הטלפון שלו, צעקה לעברו "מה אתה הולך לעשות עם זה", והכתה שוב את הקובל בידי, הטיחה את מכשיר הטלפון במדרכה, ולאחר שהקובל הרים אותו, ניסתה להוציאו מידי בכוח.

36. אני ער לכך, כי במסגרת כתב ההגנה טענה הנתבעת, כי לא הכתה את התובע, ואולם גזר הדין כמו גם ההסדר המותנה מהווים ראיות שלא נסתרו על ידה ומכאן שאין אלא לקבוע, כי זו תקפה את התובע, כמפורט בכתב התביעה. ממילא שגם בסיכומי הנתבעת דומה שהנתבעת לא עמדה על הטענה, לא כל שכן ניסתה לסתור את הדברים.

ה. אירוע התקיפה הנטען מזכה את התובע בפיצויים בגין עגמת נפש:

37. הגם שבסעיף מהות התביעה צוין, כי מדובר בתביעה שהיא גם "ניזיקין-תקיפה", הרי שבכתב התביעה לא נדרש פיצוי מכוח הוראות [סעיף 23 לפקודת הניזיקין \[נוסח חדש\]](#) (להלן: "[פקודת הניזיקין](#)") שהוא למעשה "דרך המלך" לטיפול אזרחי במקרה מסוג זה, אלא רק פיצוי בגין נזק לא ממוני, של עוגמת נפש, כאב וסבל, כמו גם בגין לשון הרע.

38. על מנת להכריע בגובה הפיצוי המגיע לתובע יש לבאר תחילה, כי מדובר היה באירוע אלימות ברף נמוך כפי שנקבע בגזר הדין; כי לא נגרמו לתובע נזקים כלשהם; כי הוא לא נדרש לטיפול רפואי כלשהו; לא נגרמו לו הפסדי השתכרות; לא נגרמו לו הוצאות כלשהן; לא נגרמו לו פגיעות שהצריכו ריפוי או החלמה וגם לא נגרמו לו חבלות ממשיות כלשהן; המדובר היה בהרמת יד מצד הנתבעת על ידיו של התובע.

39. מכאן נפנה לפסיקה ונבחן את גובה הפיצוי הנהוג בתקיפה בעבירות אלימות ברף נמוך, בגין פיצוי לא ממוני.

40. [בתא"מ \(ירושלים\) 2407-10-17 אריה סקיר נ' סאמי חוסיין](#) (3.6.2019) סקר בית משפט השלום בירושלים את גובה הפיצוי עבור עבירות אלימות ברף גבוה יותר מהאירוע דכאן (שכן הן היו כרוכות בהטחה לרצפה, פציעה וקבלת טיפול רפואי) שעמד על כ-15,000 ₪:

23. ב"כ התובע הפנה לפסיקה שבה גובה הפיצוי הבלתי ממוני בגין תקיפה הוא סביב סך של 15,000 ₪. עם זאת, אני סבורה כי בפסיקה זו רף החומרה והאלימות הוא גבוה יותר.

24. כד, [בע"א \(מחוזי מרכז\) 13917-04-09 הילדסהימר נ' מדינת ישראל – משטרת ישראל](#) (29.12.2009) [פורסם בנבו] נפסק פיצוי של 14,000 ₪ עבור נזק בלתי ממוני שנגרם מאלימות של

- שוטרים כלפי עיתונאי בן 70 שסיקר הפגנה, אלימות שגרמה לנפילתו ופציעתו. גם [בת.א. \(שלום ת"א\) 13100-05-13 אלעזר נ' מדינת ישראל משטרת ישראל](#) (29.8.2017) [פורסם בנבו] מדובר באלימות מצד שוטר שסטר פעמיים על לחיו של התובע ובשל כך נפסק פיצוי של 15,000 ₪ בגין נזק בלתי ממוני.
25. [בת.א. \(שלום י-ם\) 7793/05 קצין נ' אביטן](#) (8.6.2006) [פורסם בנבו] נפסק פיצוי של 15,000 ₪ עבור נזק בלתי ממוני שנגרם מאלימות כלפי עורך דין בעת מילוי תפקידו. האלימות כללה הטחתו ארצה ובעיטות בגופו.
26. [בת.א. \(שלום י-ם\) 52829-03-11 תתיאני נ' ניימן](#) (18.2.2014) [פורסם בנבו] נפסק פיצוי עבור נזק בלתי ממוני בסך של 15,000 ₪. באותו עניין דובר בוויכוח על חניה שבמהלכו משך הנתבע את התובעת מרכבה והפיל אותה לרצפה. לתובעת נגרמה המטומה ופגיעה בצוואר ובגב.
27. יש להפנות עוד [לת.א. \(שלום עפ"י\) 4680-04-14 כלפון נ' אברהם רודריגז ובנו משה בע"מ](#) (3.5.2017) [פורסם בנבו], שם נפסק פיצוי על סך של 12,000 ₪ עבור נזק בלתי ממוני בעקבות תקיפה שכללה משיכה בחולצת התובע ודחיפתו על רקע ויכוח בגין חוב כספי. התובע פנה לטיפול רפואי עם תלונות על חבלה בחזה ובכתף ימין".
- בפסק הדין הנ"ל בעניין סקיר, סבר בית המשפט, כי באלימות ברף חומרה נמוך יותר, בין אזרחים שלא במסגרת תפקיד כלשהו, יש לפסוק פיצוי בסך של 10,000 ₪.
41. [בת.א. \(ראשלי"צ\) 57762-04-18 פלוני נ' אלמוני](#) (14.9.2020), הותקף עורך דין על רקע עבודתו. הנתבע תקף אותו, דחף אותו, בעט ברגליו, מנע ממנו לצאת, וכן גרר כסא מתוך כוונה להלום בו. בית המשפט מצא חומרה מיוחדת בדברים, לרבות על רקע העובדה, כי עורך הדין הותקף על רקע עבודתו, והעמיד את הפיצוי על הסך של 15,000 ₪.
42. [בת"א \(חיפה\) 28492-03-13 כהן ואח' נ' אנקווה ואח'](#) (11.5.2017), נפסק פיצוי בסך של 16,000 ₪ בגין כאב וסבל, נוכח שבר בחוליה וימי אשפוז. מדובר בנסיבות תמורות הרבה יותר מהנסיבות בתיק זה.
43. בת"ק (ת"א) [בן יששכר נ' מדינת ישראל](#) (24.2.2022), קבע בית המשפט סך של 6,000 ₪ פיצוי בגין עוגמת נפש בשל תקיפה בטייזר (לאחר מכן הפחית נוכח אשם תורם).
44. הטעמים דלעיל, קרי רף אלימות נמוך (ולטעמי מאוד נמוך) מחד גיסא, כמו גם העובדה שיש מנגד לגנות אלימות ולהוקיע אותה מכל וכל הביאו אותי למסקנה, כי הפיצוי בגין עוגמת נפש שיש לפסוק לתובע בגין תקיפתו, בתיק זה עומד על הסך של 13,000 ₪. האלימות הינה ברף נמוך הרבה יותר מאותם מקרים המזכים בפיצוי של כ-15,000 ₪ והסכום שנפסק משקף את מורת הרוח מהתנהלות הנתבעת. גם אם זו התרגזה מכך שהתובע מצלם אותה, אין לה שום זכות לנסות ולהוציא את מכשיר הטלפון הנייד מידי בכוח או להכותו.

45. לצד אלה אני סבור, כי יש לפסוק לתובע פיצוי נוסף בגין עוגמת נפש נוכח המפגש האלים בין הכלבים שהינו פועל יוצא מכך שהנתבעת לא שמרה כהלכה על כלבה ואפשרה לכלבה להימלט מהבית לכיוון הכלב של התובע. מדובר במפגש אלים שנכפה למעשה על התובע ובמסגרתה ננשך כלבו. האינטראקציה התוקפנית בין הכלבים הייתה נחשבת, אם הייתה מונעת הנתבעת את המפגש האמור שראשיתו בכך שלא שמרה על כלבה. בגין רכיב זה אני מעמיד את הפיצוי בגין עוגמת הנפש על סך של 2,000 ₪. שוכנעתי, כי שעה שהבחינה הנתבעת בהתרחשות היא נחפזה מיידית על מנת להפריד בין הכלבים ומכאן שהסכום הינו מידתי.
46. **סיכום ביניים:** נוכח רכיב עוגמת הנפש הנתבע בגין האירוע עצמו, אני פוסק לתובע פיצוי בגין עגמת נפש בסך כולל של 15,000 ₪.

ה. 3. התובע איננו זכאי לפיצוי לפי חוק איסור לשון הרע

47. התובע טוען, כי הוא זכאי לפיצוי בסך של 100,000 ₪ לפיצוי לפי חוק איסור לשון הרע תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), זאת בגין שני אירועים נטענים.
- האירוע הראשון -**
48. לטענת התובע, הנתבעת צעקה לעברו דברי בלע במהלך האירוע ביום 15 ביולי 2018, זאת לנגד עיניהם ההמומות של העוברים והשבים, חלקם תושבי האזור. הדבר פגע בשמו הטוב של התובע, השפיל אותו ועשה אותו מטרה לשנאה, לבוז וללעג.
49. הנתבעת מצדה טוענת, כי המילים שנאמרו הם דבר של מה בכך; כי לא כל אמירה מרגיזה עולה כדי לשון הרע; כי דברי לעג וקלס חמורים הרבה יותר הוכרו ככאלה שאין בהם לבסס עילת תביעה בלשון הרע, וכי למרות שחלק מההתבטאויות לא נאותות אין לראות בדברים לשון הרע.
50. נבחן תחילה את הדברים המיוחסים לנתבעת (שאינה כופרת בהם). טוען התובע, כי נאמרו על ידי הנתבעת הדברים הבאים:

"למה אתה חייב לעבור מכאן? Get the fucking shit out of this place. Asshole"
 "מה, אתה הולך להגיד שאני... שהוא נשך אותך עוד פעם? יא זין!
 שקרן! Motherfucker."
 "מה! דבר! דבר! דבר, יא זין! למה אתה לא מדבר?? למה אתה לא אומר שום דבר?!"
 "מה? מה אתה הולך לעשות עם זה?! מה אתה הולך לעשות עם זה?!"

51. המבחן לבחינת משמעות האמירות המהוות לשון הרע הוא **מבחן אובייקטיבי**. אין זה משנה מה חשב התובע. יש לבחון **כיצד נפגע סביר היה עלול להיפגע בנסיבות העניין, יש לבחון את הדברים בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת.**
- "המבחן שבאמצעותו ייקבע אם אכן דברים מסויימים שפרסום פלוני עלולים להוות לשון הרע כנגד אדם אלמוני, אינו מבחן סובייקטיבי, המבחן הוא אובייקטיבי, במהותו, לאמור: לא קובע מה חושב התובע המרגיש עצמו נפגע אלא הקובע כיצד עלולה החברה לקבל את

הדבר שבאותו פרסום". ראו ע"א 28/95 פדרמן נ' טרנר, פ"ד נו(1) 411,420 (1995); ראו ע"א [1104/00](#) אפל נ' חסון, פ"ד נו (2) 607.

52. נקבע לא אחת, כי הפרסום כמובנו [בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע](#), יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנות של "האדם ברחוב" שאיננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו.

53. וכבר נפסק, כי לעיתים קללות וגידופים שנאמרים בעידנא דריתחא, לא ייחשבו לעיתים כלשון הרע. ראו, רע"א [10520/03](#) איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.2006):

"עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח [חוק איסור לשון הרע](#) "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב'לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" ... הגידוף של אתמול הוא שפת הרחוב של היום. סיווג הדיבור על-פי סגנונו עשוי לייחד את חופש הביטוי למיטיבי הדיבור ולצחי הלשון לבדם. חופש הביטוי צריך שיהיה שמור גם לעלגי הלשון, שהם תכופות גם קשיי היום. שפתם אינה "בעלת ערך פחות" (פסק-דין Chaplinsky הנ"ל). כשם שחרות הביטוי היא עיוורת כלפי התוכן, כך אין היא נותנת דעתה לסגנון".

ראו גם, ת"א (ת"א) 16294/08 חיה גולדרינג נ' דרור תמרי (19.11.2009):

"הלכה היא, כי לא כל אמירה בשעת כעס, ולו פוגעת ועולבת, מהווה בסיס לתביעת דיבה וכי יש לפרש את הדברים על רקע ההקשר שבו נאמרו. מקום בו ברור מן הנסיבות כי האומר שרוי בכעס רב ובפרץ רגשות, הרי שאין להבין דבריו כהוצאת לשון הרע, אלא אך כביטוי סתמי של רוגז ותסכול, אף שלא נעים לאוזני השומע ומיותר.

על בית המשפט לבחון היטב את ההקשר והנסיבות שבהם נאמרו הדברים ואם יתברר שאלה נאמרו בעידנא דריתחא הנטייה תהיה שלא לראות בדברים משום לשון הרע, שכן, לדברים הנאמרים בשעת כעס וחימה אין השפעה על הבריות והנוכחים מבינים כי אכן נאמרים הדברים כהתפרצות רגשות זעם על רקע סכסוך כזה או אחר".

54. בענייננו, ובמכלול הדברים הכולל של המקרה, הדברים שנאמרו הם לכל היותר בגדר קללות או גידופים; שפה לא ראויה בעידנא דריתחא-בלהט הרגע, אך אין מדובר לטעמי בלשון הרע (ודוק- גם קללות יכולות להתפרש כלשון הרע אך אין זה המקרה). מדובר בדברים של מה בכך; זוטי דברים שאינם מקימים עילת תביעה בלשון הרע.

55. ממילא גם שככל שהיו שומעים לדברים מלבד התובע (וכאלה לא הובאו למתן עדות) הרי שהמבחן הוא מבחן האדם הסביר, ומשכך האמירות לרבות "יא זין" או "שקרן", נתפסות כהתפרצות רגשות וזעם, אמירות והנטייה היא שלא לראותם כלשון הרע. גם הסרטונים אשר צורפו מלמדים על סערות רגשות והתפרצות כאשר האמירות הן חלק מהן. שפת רחוב לא רצויה- בהחלט; לשון הרע- לא.

ראו למשל, את שנפסק [בת"א \(תל אביב-יפו\) 16294-08](#) [חיה גולדרינג נ' דרור תמרי](#) הנזכר לעיל ואשר מתאים לענייננו: "59. משמע, דבריו של הנתבע היו בבחינת הבעת דעה שלילית מתוך כעס רב על התובעת ונאמרו בקונטקסט הכללי, באופן שאינם מהווים לשון הרע. ניתן לסבור, איפוא, כי ארעה התלהטות יצרים וסערת נפש של דקות מספר אצל הנתבע, על רקע הסכסוך המתמשך בין הצדדים, אך לא היתה כוונה בידו לפגוע בשמה הטוב של התובעת".
ראו גם ראו, א' שנהר, בספרו "דיני לשון הרע" (נבו, הוצאה לאור, בעמ' 131): "מצד שני קללות וגידופים מהווים חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופין כבלשון הרע תביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן".

56. המשמעות הינה אם כן, כי תגרת הידיים שפרצה והשיח שהתנהל סביבה, אינו מזכה את התובע בפיצוי לפי חוק איסור לשון הרע.

57. מכאן נפנה לטענתו של התובע לפיה התקיפה עצמה מהווה "פרסום" ואף היא מזכה אותו בפיצוי מכוח חוק איסור לשון הרע. הטענה מוקשית, שכן בהתאם לסעיף 2(ב)1 לחוק איסור לשון הרע, פרסום שאינו בכתב ייחשב כ"פרסום" המקים עילה על פי החוק, רק אם היה מיועד לאדם זולת הנפגע.

בענייננו, גם אם נראה בתקיפה כפרסום, הרי שהיא לא כוונה כלפי צדדים שלישיים אלא כלפי התובע עצמו, כך שאינה עונה על הגדרת הפרסום בעל פה, ומכאן שאינה נכנס לדלת אמות חוק איסור לשון הרע. ראו, א' שנהר, בספרו "דיני לשון הרע" (בעמ' 89).

מבלי לגרוע מן האמור, אין כל ראייה לפיה צדדים שלישיים כלשהם ראו את התקיפה האמורה או היו נוכחים במהלכה (התובע לא זימן עדים כלשהם והדבר נזקף לחובתו). לצד אלה אוסיף, כי פרשנותו המשתמעת של התובע, לפיה כל התנהגות אנושית (ובכלל זה תקיפה) עולה כדי פרסום, גם אם היא אינה מכוונת כלפי צד ג', מעקרת למעשה את תכלית חוק איסור לשון הרע שנועד להגן על שמו הטוב של אדם בפני הבריות (צדדים שלישיים).

האירוע השני -

58. ביום 16 ביולי 2018, למחרת האירוע, פנתה הנתבעת ללשכת הבריאות המחוזית בת"א ודיווחה, כי ננשכה על ידי כלבו של התובע (באצבע המורה ביד ימין). הנתבעת טענה בכתבי הטענות, כי במהלך האירוע בעת שהפרידה בין הכלבים, נשך אותה כלבו של התובע.

59. ביום 17 ביולי 2018 נבדקה הנתבעת ע"י רופא קופ"ח מכבי, ד"ר יכני יגאל שמצא: "אודם מינימאלי ורגישות קלה למגע. ללא סמני זיהום".

60. בהתאם לפקודת הכלבת, ניתן כפי הנראה ע"י משרד הבריאות צו להסגרה ובידוד לכלבו של התובע, אשר בוצע ע"י הווטרנר העירוני של עיריית ת"א. התובע צרף לתצהירו את דרישת העירייה להעביר את כלבו לבידוד אך לא צירף אישור על כניסתו של הכלב בפועל לבידוד (המדובר בקושי ראייתי כשלעצמו).

61. טוען התובע, כי הנתבעת לא ננשכה על ידי כלבו, וכי מדובר היה בתלונה כוזבת אשר הביאה את כלבו לבידוד וגרמה לסבל הן לתובע והן לכלבו.
62. התובע מייחס לנתבעת לשון הרע בכוונה להכתים את הכלב כ"כלב מסוכן". התובע אף עתר לפיצוי בגין עוגמת נפש בשל תלונת כזב זו.
63. במחלוקת זו בין הצדדים סברתי, **שהתובע לא הוכיח, כי פנייתה של הנתבעת ללשכת הבריאות המחוזית הייתה תלונת כזב וכי היא לא ננשכה על ידי כלבו. ואדגיש - הנטל להוכיח, כי הנתבעת בדתה את תלונתה על נשיכה מוטל על כתפי התובע, אלא שהוא לא עמד בנטל זה.**
64. לא רק שהתובע לא עמד בנטל זה, הרי שגם התמונות שהציגה הנתבעת היו מהימנות בעיני; האישור הרפואי שצרפה הנתבעת מיום 17 ביולי 2018 לא נסתר; הרופא לא זומן להעיד. הגם שאין מדובר בתצהיר או תעודה רפואית להגשה לבית המשפט הרי שהנטל להצביע על כך, כי טענות הנתבעת הן טענות כזב מוטל על התובע, ואין בנמצא כל אינדיקציה המורה, כי הנתבעת המציאה את טענותיה.
65. הנתבעת אף הציגה בדיון תמונות נוספות מהטלפון הנייד שלה, נושאות תאריך של ה- 15 ביולי 2018 בהן נראית פגיעה באצבע שלה (התמונות הוצגו לפי החלטת כב' השופטת קלוגמן מיום 24 במאי 2021).
66. עדותה של הנתבעת בהקשר זה הייתה מהימנה עלי; זו הפרידה בין הכלבים ננשכה, ולאחר מכן תיעדה את הדברים בזמן אמת. למעלה מן הצורך – גם אם לא הייתה מציגה הנתבעת תמונות או אישור רפואי שהוא בגדר למעלה מן הצורך, עדיין הייתה עומדת גרסתה לפיה ננשכה, וזו לא נסתרה לטעמי.
67. עוד אציין, כי הנתבעת לא הגזימה בתיאורה; היא התייחסה לנשיכה קטנה בה הבחינה לאחר האירוע ומכאן שפנייתה לרשויות המוסמכות נוכח אותה הנשיכה, לא הייתה בגדר פעולה לא מידתית או הגיונית, וודאי שעה שלא מצאתי כל הוכחה לכך, כי זו המציאה את הטענה.
68. מבלי לגרוע מן האמור אבאר את הדברים הבאים ביחס **לחוק איסור לשון הרע.**
69. ספק אם פנייה ללשכת הבריאות בתלונה על כלב שנשך עולה כדי "פרסום" כנגד התובע. מדובר לכל היותר בפרסום שנוגע לכלבו, וממילא שהפרסום לא נוגע אליו.
70. אלא שגם אם נניח, כי התובע הושפל מפנייה זו שנעשתה בקשר עם כלבו, הרי שלטעמי עומדת לנתבעת ההגנה שבסעיף 8)15 **לחוק איסור לשון הרע, נוכח פנייה בתום לב לרשות המוסמכת.**
71. **סעיף 8)15 לחוק איסור לשון הרע** קובע, כי: "תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה". **לשכת הבריאות המחוזית אליה פנתה הנתבעת היא רשות מוסמכת.**
72. שנהר, בספרו "דיני לשון הרע" (עמ' 302-303), עמד על הרציונל בסעיף זה והבהיר כי ההצדקה להגנה זו נעוצה באינטרס ציבורי חשוב שהרשויות המוסמכות יקבלו מידע בנושאים שעליהם הן מופקדות. לרציונאל זה חשיבות רבה בכל הנוגע לנשיכות ולחשש מפני כלבת. פקודת הכלבת חייבה במועדים הרלוונטיים בידוד של כלב שנשך על מנת לוודא אם איננו חולה בכלבת. גם האינטרס הציבורי נוטה לטובת עידוד מי שנשך לגשת ללשכת הבריאות המחוזית, על מנת להיבדק ולקבל טיפול מפני מחלה שעשויה להביא למוות.

73. מכאן שגם אם מדובר בפרסום שעשוי להביא את התובע במבוכה, הרי שהמחוקק ביקש לקבוע איזון בין שמירה על שמו הטוב של אדם לבין הצורך הציבורי להביא לפני הרשויות מידע לטיפולם.

74. [בע"א 788/79 ריימר נ' עיזבון רייבר ז"ל](#), פ"ד לו(2) 141, 148 (1981), ניתן דגש לאמונה סובייקטיבית של המתלונן "באמיתות התלונה"; [בע"א 7699/11 פלקסר נ' ברנדס](#) (25.12.2013), נקבע כי הגשת תלונה לרשות מוסמכת חוסה תחת הגנת תום לב כאשר היא מבוססת על חשד סביר; [בע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל](#) (14.3.2016), נתקבלה גישה המאזנת בין אמונה סובייקטיבית בנכונות התלונה לבין סבירות החשד.

75. לעניין נטל ההוכחה של יסוד תום הלב, חל [סעיף 16\(א\) לחוק איסור לשון הרע](#) הקובע, כי: "הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב".

76. בענייננו, אינני סבור שהפרסום (קרי, פנייה ללשכת הבריאות המחוזית נוכח נשיכה) חרג ממתחם הסבירות. מדובר בתלונה שהיא פועל יוצא של ניסיונה של הנתבעת להפריד בין הכלבים וזו לא נמצאה כמפוברקת. אין מדובר בחזרה על תלונה שהוכחה מוטעית, אלא בפנייה נקודתית על רקע המתואר לעיל.

77. האמנתי לנתבעת, כי פנייתה ללשכת הבריאות נעשתה על רקע אמונתה בנכונות טענותיה, בדבר נשיכה באצבע. הנתבעת לא הגזימה בתיאור, ובוודאי שלא ניתן לקבוע, כי בענייננו מדובר ב"עלילת שווא מובהקת".

78. לא זו אף זו, אני סבור, כי הסרת ההגננה שבחוק איסור לשון הרע נוכח פנייה לרשויות המוסמכות, צריכה להיעשות במקרים חריגים שבחריגים ([ע"א \(ת"א\) 35127-03-19 פלוני נ' פלונית](#), 23.3.2020), זאת על מנת שלא להרתיע מתלוננים (וודאי שעה שמדובר בחשש מפני כלבת), וכי אין עניינו של ההליך דכאן נמנה עם אותם מקרים חריגים שבחריגים.

79. בשים לב לאמור, לא רק שלשון הרע אין בנמצא ביחס לרכיב זה, הרי שגם לסעד ההצהרתי של התובע בדבר הגשת תלונה ללשכת הבריאות על יסוד טעמים כוזבים אין על מה להיסמך (מה עוד שמשרד הבריאות אינו צד להליך ולא ניתן להצהיר דבר על צווים שהוצאו ככל שהוצאו ביחס לכלבו של התובע). בהתאם, לא זכאי התובע לפיצוי כלשהו בגין עוגמת נפש בקשר עם האמור.

ד. תוצאת הדברים:

80. תוצאת הדברים הינה אם כן, כי התובע זכאי לפיצוי כספי מהנתבעת בסך של 15,000 ₪.

81. מכאן להוצאות ההליך - התביעה, בחלקה השולי התקבלה. יחד עם זאת, אינני סבור שיש לזכות את התובע בהוצאות ההליך ובשכ"ט עו"ד, ותחת זאת יש לחייבו **בחלק** מהוצאות ההליך בסך של 2,000 ₪ שאותן יהיה עליו לשלם לנתבעת.

הלכה פסוקה היא, כי על בית המשפט לחייב את הצד שהפסיד בהוצאות ריאליות, בכפוף להיותן סבירות, מידתיות והכרחיות לניהול ההליך (ראו: ע"א 6793/08 [לואר בע"מ נ' משולם לוינשטיין הנדסה וקבלנות בע"מ](#), (28.6.2009)). ואולם, זכייתו של התובע בחלק מזערי מתביעתו שהועמדה במקור על הסך של 150,000 ₪ ובעטיה נדרשה הנתבעת לשכור ייצוג משפטי ולהשקיע משאבים נוספים (ואזכיר, כי מאז שנת 2018 מנהל התובע כנגדה הליכים שונים ביחס לאותו אירוע), אינה אלא אי קבלת עיקר תביעתו.

אין כל מניעה עיונית לחייב אפוא את התובע בהוצאות הנתבעת (ראו, [ע"א 164/54 היועץ המשפטי לממשלה נ' לבני](#), פ"ד ט' 1107; [ע"א 4494/97 סלאח נ' סלאח](#) (4.1.00); [ת"א \(מח' - מרכז\) 6160-08-07 רוטנברג נ' אלגו השקיה בע"מ](#) (29.1.09); זוסמן [סדרי הדין האזרחי](#) (מהדורה שביעית, 1995, ש' לויין עורך) 545; [ת"א \(ת"א\) 39556-08-18 ברנד נ' אירוס](#) (5.10.20) – "תביעה מופרזת, היינו תביעה שנמצאה מוצדקת מצד העילה אך לא בהיבט של מלוא הסעד, מצדיקה את שיפוי של הנתבע, אפילו שהפסיד בה, בגין הוצאות יתר שהוציא בהגנתו").

כך יש לעשות במקרה דנן, באופן שההוצאות שבהן יחויב התובע יקוזזו מהסכום שעל הנתבעת לשלם.

הדברים גם מתבקשים לטעמי, שעה שהנתבעת נגררה לתוך הליך משפטי שהיה מקום לנהלו כתביעה קטנה או כהליך בסדר דין מהיר. מאזן הכוחות אינו שוויוני- התובע הינו עו"ד והנתבעת נטולת ידע משפטי, נדרשה לשכור שירותים משפטיים בתביעה שהועמדה על סכום מופרז ונאלצה לשכור הגנה משפטית ביחס למלוא רוחב היריעה. הדבר מחייב אפוא גריעה מסוימת מסכום הזכייה.

82. **מסקנת האמור הינה אם כן, כי הנתבעת תשלם לתובע סך כולל וסופי של 13,000 ₪, זאת בתוך 40 יום ממועד קבלת פסק הדין.**

83. הערה לפני סיום - אין מחלוקת, כי הנתבעת איבדה את עשתונותיה באירוע והדבר הוביל אף לאלימות ברף נמוך מצדה וההתנהגות ראויה לכל גנאי. אלא שמאז התרחש האירוע בחודש יולי 2018 ועד לעת הזו, מצויה הנתבעת, שאינה ילידת ישראל, והגיעה לישראל בשנת 2009 בעקבות בן זוגה, בבליץ של הליכים משפטיים: הליך לפי [החוק למניעת הטרדה מאיימת](#) שנקט כנגדה התובע; חקירה במשטרה נוכח תלונה שהגיש התובע וחתימה על הסדר מותנה; התגוננות בפני קובלנה פלילית והרשעה לפי הודאתה, זאת לאחר התדיינות בת מספר שנים. לאחר שזו הסתיימה, התביעה האזרחית דנן. אני תקווה, כי ניתן יהיה כעת להניח לדברים וכל צד יפנה לדרכו.

84. בתיק הוגשו החסנים ניידיים וכן תקליטור - ניתן לקבלם בחזרה במזכירות. ככל שלא יאספו עד ליום 29 ביוני 2022, תהא רשאית המזכירות להשמידם.

המזכירות תדוור לצדדים בדואר רשום בצירוף אישור מסירה.

ניתן היום, י' סיוון תשפ"ב, 09 יוני 2022, בהעדר הצדדים.

רז נבון